

УДК 349.22 (477) – 054.7

Трюхан Оксана Анатоліївна,

кандидат юридичних наук, доцент кафедри трудового права та права соціального забезпечення
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВО ПРАЦІВНИКІВ-МІГРАНТІВ НА ЗАЙНЯТІСТЬ: МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ І ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ

Постановка проблеми. Трудова міграція являє собою відносно новий як для України, так і для багатьох інших країн вид мобільності населення. Розвиток трудової міграції обумовлено важкою економічною ситуацією, руйнуванням колишньої сфери зайнятості внаслідок реструктуризації виробництва під впливом глобалізаційних процесів.

Причинами трудової міграції можуть бути різні фактори: політичні, релігійні, національні, екологічні та інші. Однак більшість науковців визнають економічне походження трудової міграції і пояснюють її наступними чинниками: істотною різницею в умовах праці, рівні заробітної плати, рівні життя, умовах підприємницької діяльності, браком якісних робочих місць, відсутність належних стимулів до праці тощо.

Стан дослідження теми. Проблемним питанням працевлаштування іноземців та осіб без громадянства приділяли увагу такі науковці як: О.В. Астахова, М.М. Вівчарик, Т.О. Гнатюк, О.Є. Луценко, А.М. Слюсар, М.О. Дей, О.П. Радчук та ін. Не зважаючи на те, що важливі аспекти трудової міграції відображені у працях зазначених вчених, окремі аспекти, зокрема, питання працевлаштування іноземців та осіб без громадянства, ще достатньою мірою не дістали теоретичного та практичного вирішення.

Метою даної статті є з'ясування змісту та особливостей реалізації права на працю іноземцями та особами без громадянства та надання пропозицій щодо вдосконалення трудового законодавства з питань трудової міграції.

Виклад основного матеріалу. Насамперед необхідно з'ясувати поняття «міграція», «еміграція» й «імміграція». Міграція поєднує в собі імміграцію й еміграцію. Це переміщення громадян з однієї держави в іншу. Еміграція робочої сили – це переміщення громадян з однієї держави в іншу з метою працевлаштування; імміграція робочої сили – в'їзд

у державу громадян інших країн з метою працевлаштування згідно з діючими міжнародними угодами. Також слід розрізнити поняття міграції та трудової міграції. Суть терміна «трудова міграція» визначають як переміщення особи з метою тимчасового працевлаштування, що супроводжується перетинанням державного кордону (зовнішня трудова міграція) або меж адміністративно-територіальних одиниць України (внутрішня трудова міграція) [1. с. 474-481]. Відповідно до Європейської конвенції про правовий статус трудових мігрантів, яка була ратифікована Верховною Радою України 16 березня 2007 року, термін «трудова міграція» означає громадянина Договірної Сторони, якому інша Договірна Сторона дозволила перебувати на її території для здійснення оплачуваної роботи [2]. Тобто обов'язковою умовою трудової міграції є працевлаштування. Міграція ж є більш загальним поняттям і крім отримання роботи може мати і інші цілі (об'єднання родин, туризм, відвідування родичів, навчання тощо).

До змісту права на трудову міграцію входять: право приймати реально запропоновану роботу; право вільно пересуватися в цих цілях по території держав-членів співтовариства; право знаходитися в одній з держав-членів співтовариства, займаючись трудовою діяльністю відповідно до законодавства, що регулює зайнятість громадян даної держави співтовариства; право залишатися на території однієї з держав-членів співтовариства після завершення трудової діяльності в цій державі на визначених співтовариством умовах.

У 2014 році дозвіл на тимчасове працевлаштування в Україні отримали 3,5 тис. іноземних громадян (у 2013 році – 5,8 тис. осіб), з яких дві третини видані у м. Києві. Всього, станом на кінець 2014 року, з числа осіб, що мали дозвіл, на території України продовжували працювати 5,0 тис. іноземних громадян (включаючи осіб, які отримали

дозволи у попередній період), переважно це громадяни Росії (майже 1,0 тис. осіб), Туреччини (494 особи), Польщі (328 осіб), Білорусі (241 особа), Німеччини (239 осіб), Франції (226 осіб). Переважна більшість трудящих мігрантів (98%) працювали за наймом. Більшість працюючих іноземців – чоловіки (понад 80%), віком від 28 років і старше. За категоріями працівників більшість іноземних громадян займали посади службовців, решта займали робітничі місця (24,3% – 10,3%). За видами економічної діяльності у 2014 році найбільш численні групи іноземців були зайняті: у переробній промисловості – 1,1 тис. осіб (22%), оптовій та роздрібній торгівлі та ремонті – 1,1 тис. осіб (21%), на будівництві – 468 осіб та у операціях з нерухомим майном – 440 осіб (відповідно, по 9%).

У міжнародно-правових актах, а саме актах ООН, МОП, Ради Європи та двосторонніх договорах про осіб, які переміщуються з метою пошуку роботи застосовуються загальні поняття, що за своїм змістом є синонімами й не виокремлюються як трудові емігранти й трудові іммігранти: трудові – мігранти, трудящі – мігранти, працівники – мігранти та дають схожі визначення, які несуть, в першу чергу, смислове навантаження, що зачіпає міжнародні відносини.

У доктрині міжнародного права також немає єдиного погляду на термін «міжнародний трудовий мігрант». З метою вірного та повного визначення поняття «трудящий – мігрант» необхідно звернути увагу на дві його головні складові, а саме на категорії «трудящий – та «мігрант». Під терміном «трудящий» слід розуміти учасника трудових відносин, який виступає суб'єкт трудового права та наділяється відповідним правовим статусом. Трудящий – це людина, яка займається трудовою діяльністю та забезпечує своє життя доходами, отриманими від здійснення трудової діяльності. Іншим не менш важливим терміном, який підлягає розгляду, є «мігрант». Так, на нашу думку В.А. Іонцева, мігрант – це особа, яка здійснює міждержавне територіальне пересування (міграцією) зі зміною постійного місця проживання та роботи назавжди або на певний термін (від одного дня до кількох років) [3, с. 126-129]. І.Є. Небижицька пропонує таке визначення терміна «мігрант»: «це фізична особа, яка здійснює просторове переміщення та фізична особа, що тимчасово перебуває за межами населеного пункту (країни) свого місця проживання» [4, с. 36-37]. Також необхідно дати визначення поняття мігранта (від лат. *migrans, migrantis* – переселенець; той, хто переселяється) як людина, яка із власної волі перетинає державний кордон з метою змінювання свого постійного місця проживання назавжди або на певний час. Трудовий мігрант – це людина, яка переміщується іншу кра-

їну з метою найму на роботу до іноземної фізичної або юридичної особи.

Так, наприклад, англійський учений П. Стокер, котрий працює над проблемами трудової міграції, виділяє п'ять основних типів міжнародних мігрантів, з – поміж яких він називає: поселенців, контрактних працівників, професіоналів, нелегальних іммігрантів, осіб, що шукають притулок і біженців. «Трудящі – мігранти» – це контрактні працівники, якими є особи, прийняті на роботу на обмежений термін, як правило, некваліфіковані чи низко кваліфіковані сезонні робітники; професіонали – особи з високим рівнем освіти і достатнім досвідом роботи, велика кількість яких є співробітниками багатонаціональних корпорацій і які переїжджають з однієї філії до іншої. Здебільшого у міжнародних документах використовується термін «трудящий – мігрант» (іноді перекладається українською мовою як «працівник – мігрант» [5].

Трудові права іммігрантів ґрунтуються на загально визнаних міжнародних документах. Так, Загальна декларація прав людини 1948р. у ст.23 визнає за кожною людиною право на працю, на вільний вибір роботи, на справедливий сприятливий умови праці та на захист від безробіття [6]. Окрім цього, питанню захисту трудових прав працівників – мігрантів присвячені акти ООН: Конвенція «Про захист прав членів їх сімей» (1990 р) та Декларація соціального прогресу та розвитку (1949 р.) №143 «Про зловживання в галузі міграції та про забезпечення трудящими – мігрантами рівності можливостей та поводження (1975 р), Рекомендації МОП №86 «Про трудящих-мігрантів» (переглянута в 1949 р.), №100 «Щодо захисту працівників – мігрантів у слаборозвинутих країнах і територіях» (1955 р) №151 «Про зловживання в галузі міграції та про забезпечення трудящими-мігрантами рівності можливостей та поводження (1975 р), Декларація прав людини відносно осіб, що не є громадянами країни, в якій вони проживають від 13.12.1985 р. та ін.

Україна підписала низку міжнародних актів, що регулюють питання міграції. До них належать, зокрема Європейська угода про режим пересування людей між державами-членами Ради Європи, Конвенцію МОП про дискримінацію в галузі праці та занять, Конвенцію МОП про трудящих-мігрантів, міжнародні угоди щодо прав та обов'язків фізичних осіб у конкретних правовідносинах. Також Україною ратифіковано ряд міжнародно-правових актів в яких закріплені загальні норми та принципи, що регулюють відносини в сфері міграції населення, а саме: Загальну декларацію прав людини 1946 року; Міжнародні пакти про громадянські й політичні права, а також про економічні, соціальні та культурні права 1966 року, Конвенція про правовий статус біженців від 28 липня 1951 року,

Конвенція про правовий статус осіб без громадянства від 28 вересня 1954 року. Водночас, Україна не приєдналася до низки важливих Конвенцій ООН та МОП стосовно трудових мігрантів та їх соціального захисту, зокрема до Конвенції ООН захист прав всіх трудящих мігрантів та членів їх сімей від 18 грудня 1990 року; Конвенції МОП №97 про трудящих-мігрантів (переглянутої, 1949 року), Конвенції МОП № 143 про зловживання в галузі міграції і про забезпечення працівникам-мігрантам рівних можливостей і рівного ставлення (1975 року).

Найважливішим із міжнародно-правових документів у досліджуваній царині є Конвенція МОП №97 «Про трудящих-мігрантів» (переглянута 1949 р.) від 1 липня 1949 р. (далі Конвенція №97), що являє собою переглянуту Конвенцію МОП «Про працівників – мігрантів» 1939 р. Метою прийняття цієї Конвенції є закріплення умов, що забезпечували б законну міграцію трудящих і надання національного режиму іноземцям [7]. Положення Конвенції №97 регламентують умови, що забезпечують міграцію трудящих. У конвенції міститься низка положень, що стосується інформації, яку держави зобов'язані надавати одна одній, утому числі щодо допомоги трудящим – мігрантам та наданням безкоштовних послуг у цій галузі. Що стосується рівного поводження з трудящими – мігрантами, то Конвенцією №97 передбачено, що кожна держава, для якої конвенція має чинність, зобов'язана надавати без дискримінації за ознакою національності, раси, релігії та статті іммігрантам, які законно перебувають на її території, умови не менш сприятливі, ніж ті, якими користуються її власні громадяни в таких сферах, як умови праці, соціального забезпечення, податки та збори. Доцільно наголосити, що нормативне визначення поняття трудящий -мігрант» на міжнародно-правовому рівні вперше було закріплене саме в цій Конвенції. Трудящим – мігрантом є особа, що мігрує з однієї країни в іншу з наміром одержати роботу. Підбиваючи підсумок цим уточненням, можна сформулювати таке визначення: трудящі – мігранти – це таке категорія громадян і осіб без громадянства, що тимчасово мігрує в країну не свого громадянства чи постійного місця проживання з наміром одержати оплачувану роботу, за умови, що вони допускаються відповідно до нормативних актів приймаючої держави як такі.

Конвенція №143 про трудящих – мігрантів 1975 року покликана не допускати будь-яких зловживань у галузі міграції та гарантувати рівність можливостей і повно поводження з трудящими – мігрантами [8]. Дана Конвенція складається з двох розділів. Перший розділ Конвенції №143, що стосується зловживань в галузі міграції, зобов'язує держави дотримуватися основних прав людини

відносно всіх трудящих-мігрантів. У другому розділі зазначеної конвенції були взяті за зразок норми конвенції №11 1958 року про дискримінацію в галузі праці та занять. У цьому розділі говориться про те, що держави повинні розробити і здійснювати національну політику, яка має на меті сприяти і гарантувати рівність можливостей і поводження стосовно праці і занять, соціального забезпечення, профспілкових і культурних прав та індивідуальних і колективних свобод. Конвенція МОП «Про зловживання в галузі міграції та про забезпечення трудящим – мігрантам рівності можливостей і ставлення» від 24 червня 1975 року №143 є другим і за важливістю, і за часом прийняття документом у галузі трудової міграції.

Слід наголосити, що найбільш повним і важливим міжнародно-правовим документом, що міг би мати універсальне застосування у галузі трудової міграції, є Міжнародна Конвенція ООН «Про захист прав усіх трудящих-мігрантів і членів їх родин» від 18 грудня 1990 року (далі – Конвенція). У ній не тільки йдеться про права людини загалом і всіх трудящих – мігрантів і членів їхніх родин, зокрема, але й містяться положення, які можуть застосовуватися до різних категорій трудящих – мігрантів та членів їхніх родин, що дозволяє забезпечувати індивідуальний підхід до регулювання правового статусу різних категорій іноземців, а також дається визначення самого поняття «трудящий – мігрант» [9]. У даній Конвенції поняття «трудящий – мігрант» набуло особливого розвитку. Під ним слід розуміти особу, що займається, займалася чи буде займатися оплачуваною діяльністю в державі, громадянином якої дана особа не є і проживає в ній тимчасово чи постійно. Це визначення хоча і нечітке, про те, відповідає ситуації, що склалася у галузі сучасної трудової міграції. Відповідно до Конвенції ООН трудящі – мігранти диференціюються на дві групи: трудящі – мігранти, що не мають документів або постійного статусу, і трудящі-мігранти, що мають документи або постійний статус, зокрема особи, які одержали дозвіл на в'їзд, перебування й оплачувану діяльність.

Держави, що ратифікували Конвенцію, зобов'язуються щодо всіх трудящих – мігрантів і членів їх родин, що знаходяться під їх юрисдикцією чи на їх території, відповідно до міжнародних документів з прав людини поважати і забезпечувати всі права без будь-якої дискримінації. Учасники Конвенції, визнаючи за державою, де здійснюється трудова діяльність іноземців, право встановлювати особливий правовий статус для мігрантів, водночас, закріпити норму про те, що незалежно від особливостей правового статусу за мігрантами визнаються загально визнані права людини. У Конвенції, крім закріплення політичних і цивільних

прав, наданих мігрантам, передбачаються також найбільш важливі соціально-економічні права, зокрема, право на соціальне забезпечення, освіту, медичне обслуговування. На основі принципу рівності з громадянами держави найму за трудящими – мігрантами визнаються всі права без обмежень. Але в Конвенції проводиться конкретизація цих прав залежно від наявності чи відсутності в трудящого – мігранта права вільно вибирати для себе оплачувану діяльність; це встановлено для забезпечення національної безпеки, суспільного порядку, здоров'я чи морального населення.

Європейська конвенція про правовий статус трудящих-мігрантів від 24 листопада 1977 року врегулює принципові аспекти правового статусу трудящих – мігрантів. Крім визначення поняття «трудящий мігрант», містить також перелік осіб, до яких положення цієї Конвенції не застосовуються, тобто вона акцентує увагу на колі осіб, які не можуть належати до категорії трудящих-мігрантів. На сьогоднішній день на міжнародному рівні немає єдиного нормативного документа, який би врегулював усі питання праці іноземців [10].

Нормативно-правовим актом, що визначає правовий статус іноземців в Україні, тобто закріплює основні права, свободи і обов'язки іноземних громадян і осіб без громадянства, які перебувають в Україні є Конституція України (ст.26) [11], Закон України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» від 22.09.2011 року, відповідно до якого іноземними громадянами вважаються особи, які належать до громадянства іноземних держав і не є громадянами України. Особами без громадянства визнаються особи, які не належать до громадянства будь-якої держави [12].

Також питання працевлаштування іноземців та осіб без громадянства в Україні регулюються Законами України «Про зайнятість населення» від 05.07.2012 р., «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту» від 08.07.2011 р., «Про імміграцію» від 07.06.2001 р., «Про міжнародне приватне право» від 23.06.2005 р. та ін. Також порядок працевлаштування іноземців регулюється нормативними актами Кабінету Міністрів України, Міністерства соціальної політики та інших міністерств і відомств, а саме: Наказ МВС України від 15.07.2013 №681 «Про затвердження Тимчасового порядку розгляду заяв для оформлення посвідки на постійне проживання та посвідки на тимчасове проживання»; Наказ МВС України від 21.12.2004 № 1603 «Про затвердження Порядку провадження за заявами про оформлення паспортів громадянина України для виїзду за кордон і проїзних документів дитини»; Наказ МВС України від 15.11.2013 р. №1104 «Про затвердження По-

ряду оформлення запрошень іноземцям та особам без громадянства на отримання візи для в'їзду в Україну»; Наказ МВС України від 25.04.2012 р. № 363 «Про затвердження Порядку розгляду заяв іноземців та осіб без громадянства про продовження строку перебування на території України»; Наказ МВС України від 26.07.2011 р. № 196 «Про затвердження Інструкції про порядок оформлення іноземцям та особам без громадянства віз для в'їзду в Україну і транзитного проїзду через її територію»; «Про затвердження Інструкції про порядок погодження зі Службою безпеки України оформлення віз іноземцям та особам без громадянства дипломатичними представництвами та консульськими установами України за кордоном в державі їх тимчасового або постійного проживання», Служба безпеки України, МЗС України Наказ від 16.02.2012 р. №67/45 та ін.

Однією з проблем мігрантів в Україні є набуття статусу легального перебування, вирішального для належного захисту їхніх громадянських, політичних та соціально-економічних прав. Однак складний і непрозорий порядок отримання дозволу на довготермінове перебування та набуття громадянства залишається серйозною перешкодою на шляху до інтеграції мігрантів. Водночас, надійний статус легального перебування є одним із ключових чинників для створення та зміцнення зв'язку мігрантів із приймаючою країною.

Відносно трудових мігрантів в Україні діє спеціальний правовий режим, який фактично складається з адміністративно-дозвільних процедур, які регулюються на рівні підзаконних актів, а саме:

1. Отримання дозволу на працевлаштування регулюється Постановою Кабінету Міністрів України від №437 «Питання видачі, продовження дії та анулювання дозволу на застосування праці іноземців та осіб без громадянства» від 27.05.2013р. Слід зазначити, що на практиці досить часто виникає питання, щодо того: як правильно оформити дозвіл на право трудової діяльності для іноземних громадян, які документи при цьому потрібні, хто повинен це оформляти: працівник чи роботодавець? Отже, відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України №437 для отримання дозволу на застосування праці іноземців роботодавець подає територіальному органу Державної служби зайнятості наступний перелік документів, які передбачені п.6 цієї постанови [13].

2. Отримання дозволу на імміграцію регулюється Постановою Кабінету Міністрів України від 26 грудня 2002 року №1983 «Про затвердження порядку формування квоти імміграції, порядку провадження за заявами про надання дозволу на імміграцію і поданням про його скасування та виконання прийнятих рішень» [14].

Оформлення іноземцям та особам без громадянства посвідок на тимчасове або постійне проживання здійснюється територіальними органами або підрозділами Державної міграційної служби у порядку, передбаченому постановою Кабінету Міністрів України від 28 березня 2012 року №251 «Про затвердження Порядку оформлення, виготовлення і видачі посвідок на постійне проживання та посвідки на тимчасове проживання і технічного опису їх бланків та внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від грудня 2002 року №1983» [15].

3. Отримання імміграційної візи регулюється Постановою Кабінету Міністрів України від 1 червня 2011р. №567 «Про затвердження Правил оформлення віз для в'їзду в Україну і транзитного проїзду через її територію» [16].

4. Перетинання державного кордону України та реєстрація за місцем проживання в Україні регулюється Постановою Кабінету Міністрів України від 15.02.2012 року №150 «Про затвердження Порядку продовження строку перебування та продовження або скорочення строку тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства на території України» [17].

Висновки. Отже, до такого важливого соціально-політичного й економічного явища,

як міграція, кожна країна не може ставитися байдуже. Вона повинна мати відповідну програму та розробляти дієві засоби регулювання міграційних процесів. Зобов'язання України за міжнародними договорами, положення Конституції та законів України передбачають надання рівного доступу до комплексу засадничих прав усім легальним мешканцям країни. Незважаючи на ці гарантії, відсутність належних механізмів імплементації та суперечливе тлумачення щодо застосування цих положень позбавляє мігрантів можливостей повною мірою скористатися своїми правами. Відтак мігранти виявилися незахищеними від економічної та соціальної маргіналізації. На сьогоднішній день в Україні відсутній законодавчий акт, який би відображав засади державної міграційної політики України. Саме тому, на нашу думку, прийняття Закону «Про основні засади державної міграційної політики України» дозволить зміцнити механізми захисту прав та інтересів суб'єктів міграційних процесів для покращання демографічної та соціально-економічної ситуації в Україні та зможе розв'язати проблему щодо визначення на законодавчому рівні основних засад державної міграційної політики України та напрямків її реалізації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Капітан В. Трудова міграція як аспект проблеми зайнятості в Україні / В. Капітан // Ефективність державного управління. – 2012. – Вип. 32. – С. 474-481.
2. Європейська конвенція про правовий статус трудящихся-мігрантів від 12.10.2007 // Офіційний вісник України. – 2007. – №74. – Ст. 2788.
3. Ионцева В.А. Международная миграция населения: закономерности, проблемы, перспективы: дис. д-ра экон. наук. / В.А. Ионцева. – М., 1999. – С. 126-129.
4. Нежибецкая И.Е. О соотношении международно-правового и внутри государственного содержания понятия «мигрант» / И.Е. Нежибецкая // Международное публичное и частное право. – 2007. – № 2. – С. 36-37.
5. Стокер П. Работа иностранцев: Обзор международной миграции рабочей силы / П. Стокер. – М., 1995. – С. 78-79.
6. Загальна декларація прав людини: сесія Генеральної Асамблеї ООН від 10 грудня 1948 року // Офіційний вісник України. – 2008. – № 93. – Ст. 3103.
7. Конвенция о трудящихся-мигрантах (пересмотрена в 1949 г.) : международный документ от 1 июля 1949 г. № 97 // Международная защита прав и свобод человека. Сборник документов / Сост. и вступ. ст. : Мелков Г.М. – М. : Юрид. лит., 1990. – 672 с.
8. Конвенція про зловживання в галузі міграції і про забезпечення працівникам-мігрантам рівних можливостей. Міжнародна організація праці; Конвенція, Міжнародний документ від 24.06.1975 № 143 // Конвенції та рекомендації, ухвалені Міжнародною організацією праці 1965-1999. – Том II. – Міжнародне бюро праці. – Женева.
9. Конвенция о защите прав всех трудящихся-мигрантов и членов их семей, провозглашенная резолюцией 45/158 генассамблеи ООН от 18 декабря 1990 г. // Международные акты о правах человека. Сборник документов. – М. : Издательская группа НОРМА, 1998.
10. Європейська конвенція про правовий статус трудящихся-мігрантів : Конвенція, Міжнародний документ від 24.11.1977 № ETS №93 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 74. – Ст. 2788.
11. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
12. Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства : Закон України від 22.09.2012 року // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 19-20. – Ст. 179.
13. Про питання видачі, продовження дії та анулювання дозволу на застосування праці іноземців та осіб без громадянства : Постанова КМУ від 27.05.2013р № 437 // Офіційний вісник України. – 2013. – №48. – Ст. 1722.
14. Про затвердження порядку формування квоти імміграції, порядку провадження за заявами про надання дозволу на імміграцію і поданням про його скасування та виконання прийнятих рішень : Постанова КМ України від 26 грудня 2002 року №1983. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>.
15. Про затвердження Порядку оформлення, виготовлення і видачі посвідки на постійне проживання та посвідки на тимчасове проживання і технічного опису їх бланків та внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 26

грудня 2002 року №1983» : Постанова КМ України від 28 березня 2012 року №251 . – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>

16. Про затвердження Правил оформлення віз для в'їзду в Україну і транзитного проїзду через її територію : Постанова КМ України від 1 червня 2011 року №567. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>

17. Про затвердження Порядку продовження строку перебування та продовження або скорочення строку тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства на території України : Постанова КМ України від 15.02.2012 року №150. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>

Трюхан Оксана Анатоліївна

ПРАВО ПРАЦІВНИКІВ-МІГРАНТІВ НА ЗАЙНЯТІСТЬ: МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ І ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ

У статті досліджується право працівників-мігрантів на зайнятість. У роботі аналізуються міжнародно-правові акти та деякі норми трудового законодавства України. Зазначається, що в нинішній ситуації держава повинна максимально впливати на формування ринку праці, вести активну політику щодо зайнятості населення. Зроблені висновки та пропозиції щодо удосконалення правового регулювання в даній сфері.

Ключові слова: зайнятість населення, міжнародні стандарти зайнятості населення, законодавство України про зайнятість населення, працевлаштування.

Трюхан Оксана Анатоліївна

ПРАВО РАБОТНИКОВ-МИГРАНТОВ НА ЗАНЯТОСТЬ: МЕЖДУНАРОДНЫЕ СТАНДАРТЫ И ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВО УКРАИНЫ

В статье исследуется право работников-мигрантов на занятость. В работе анализируются международно-правовые акты и некоторые нормы трудового законодательства Украины. В частности, делается вывод о том, что государство должно максимально содействовать на формирование рынка труда и вести активную политику относительно занятости населения. Сделанные выводы и предложения по совершенствованию правового регулирования в данной сфере.

Ключевые слова: занятость населения, международные стандарты занятости населения, законодательство Украины о занятости населения, трудоустройство.

Triukhan Oksana Anatolievna

THE RIGHT OF MIGRANT WORKERS ON EMPLOYMENT: INTERNATIONAL STANDARDS AND LEGISLATION OF UKRAINE

This article examines the right of migrant workers to employment. It analyzes the international legal acts and some provisions of labor legislations of Ukraine. It is indicated that nowadays the state should influence on the labor market and lead an active employment policy. The conclusions and suggestions for improvement of legal regulation in this area.

Keywords: employment, International standards of employment, Ukrainian legislation on employment, employability proof.